

[Søgaard.]

seminarierne og andre steder prøvet en tilsvarende udvikling, og det har medført, at en lærerstuderende ved seminariet i Odense er kommet i klemme. Det viser sig, at man på det pågældende seminarium har nægtet at indstille den pågældende lærerstuderende til eksamen, så vedkommende må flytte til et andet sted og gå om et stykke tid. Jeg vil gerne spørge ministeren, om det dog kan være rimeligt. Jeg ved, at den pågældende har deltaget meget aktivt i arbejdet for eleverne på det pågældende seminarium, og ikke bare dér, men i øvrigt også for elevklientelet på andre uddannelsessteder i Odense, og det har altså medført, at vedkommende har brugt megen tid herpå. Side-løbende har der været nogen sygdom, som har umuliggjort, at vedkommende har kunnet opfylde sin pligt i den udstrækning, som han skulle ifølge 1954-loven, med hensyn til at møde til undervisning.

Jeg finder, at det på denne baggrund er en meget hård indstilling, man her er kommet med. Jeg forstår, at der har været nogen diskussion mellem lærerkrafterne, hvoraf i hvert fald i første omgang en væsentlig part var indstillet på at indstille vedkommende til eksamen, men senere hen har man frafaldet dette, således at man nu totalt nægter ham muligheden for at blive indstillet til eksamen i Odense.

Det er på denne baggrund, jeg har stillet det spørgsmål til ministeren, om ministeren har mulighed for at pålægge et seminarium at indstille en lærerstuderende til eksamen.

Undervisningsministeren (Knud Heinesen): Det direkte stillede spørgsmål må besvares benægtende, og jeg skal i forbindelse hermed gøre opmærksom på, at det ikke drejer sig om eksamen efter læreruddannelsesloven af 1966, hvorefter næsten alle fag er eksamensfag, og hvorefter den studerende selv indstiller sig til eksamen, men eksamen efter læreruddannelsesloven af 1954, som nu er under afvikling. Efter denne lov er der kun eksamen i et begrænset antal fag, mens der i de øvrige fag gives en bedømmelse i form af en udtalelse eller en standpunktskarakter. Dette forudsætter i modsætning til uddannelsen efter 1966-loven en almindelig mødepligt for de studerende.

Der er på denne baggrund en rimelig

sammenhæng i at henlægge afgørelsen af spørgsmålet om indstilling til eksamen til seminariet eller nærmere bestemt seminariets lærerråd, som herunder skal tage stilling til, om der er et antageligt grundlag for en bedømmelse i de eksamensfrie fag. Møder den studerende ikke i undervisningstiden, vil der således ikke være nogen mulighed for at foretage en faglig bedømmelse.

Jeg synes, det er beklageligt, at en studerende herefter, bl. a. som følge af deltagelse i studenterparlamentarisk arbejde, hindres i at gå op til eksamen, men naturligvis skal de uddannelsesmæssige krav opfyldes. Alligevel bad jeg seminariets lærerråd om at tage sagen op til fornyet overvejelse. Begrundelsen herfor var, at et flertal på 4 af de 7 lærere, der havde undervist den studerende, over for lærerrådet var gået ind for, at han blev indstillet til eksamen, at afviklingen af 1954-loven ville nødvendiggøre flytning til Ranum eller København med henblik på fuldførelse af uddannelsen, og at foreliggende lægeerklæringer kunne indicere forsømmelser i medfør af sygdom i højere grad end antaget.

Da sygdom for den sags skyld ikke kan erstatte et manglende bedømmelsesgrundlag, blev der samtidig peget på muligheden for at kombinere indstilling til eksamen med en udskydelse af bedømmelsen i de eksamensfrie fag i et halvt til et helt år, således at der herefter på grundlag af skriftlige opgaver eller mundtlig gennemgang af emner i disse fag blev taget endelig stilling til spørgsmålet om dimission.

At lærerne selv var i tvivl med hensyn til den rette afgørelse, fremgik ikke blot af afstemningen mellem de lærere, der havde undervist den studerende, men også af det relativt beskedne flertal for at nægte indstilling, nemlig 13 stemmer imod 11, mens 5 ikke stemte. Lærerrådet fastholdt imidlertid sin beslutning om ikke at indstille den pågældende til eksamen, og det var det berettiget til. Jeg må dog indrømme, at jeg efter de af ministeriet påpegede forhold og den angivne mulighed for en udskydelse af den endelige bedømmelse står uforstående overfor, at lærerrådet fastholdt sin beslutning med et øget flertal, 19 stemmer imod 10, mens ingen denne gang afholdt sig fra at stemme.

Alle forhold taget i betragtning, ikke